

na swój nowotwar a tam by so někaš pschhladał a so wob-
 funyl a do njesboža pschichol a jeho morwe czěło bychu
 wam domoj pschinješli — hdy by wón wuschol do horow
 a rubježnizy a mordarjo bychu jeho franili a wurubili a skónzowali
 a pscheczěljo bychu jeho czěło namakali a jo wam dom pschinješli
 — o, fajte plakanje a žalosczenje! fak byschcže žarowali wo njeho!
 A nětko, fajta jeho smjercž! fak je wón wumrjel! O, hdže je
 tajta bolojcž, jako moja bolojcž! Wschitko móžesche wón
 czinicž, to byschcže smješli — jenož tutón skutk njedyrbjesche
 czinicž — a tola je jón czinił, fak móže to smjesč. Ale my
 njechamy jeho budžicž, tež jemu, našchemu lubemu morwemu,
 pschińdže k lěpschemu Jesuŕowe słowo: „njebudžcže, njesatamajcže!“
 Wón je so bėdžil cžežke bėdženje — niz haŕle poŕlednju shtundu,
 niz haŕle poŕledni džen, ale dołho; — cžežke bėdženje, tak cžežke,
 kaž žadyn wot naš to wopshijecž njemóže a hdyž je so sam
 nadžijał, so dobudže, hdyž je jenej swojich horzolubowaných
 džowkow slubił, so do tajteje hamby panyčž njecha, dha wěmy, so
 je slabošcž na njeho pschichla a jeho nadpadnyła a w slabej
 shtundže je podležal. Ach, my tebe njebudžimy, ale psched twojim
 kaschczom wufnjemy połnišcho a hlubšcho hačž dotal sdychowacž a
 proŕycž: „Njewjedž naš do spytowanja“, pschetož tež tych wěrja-
 zyich satan husto spyta a jich sawjesčž pyta. A niz wěno, wy
 jeho lubujucže hischcže nětk, wam je drohi tež wón morwy? Duž
 tež podarmo waŕ njeprošchu: „Wodajcže jemu! — wodajcže!“ „ta
 lubošcž pschikrywa tež tych hrěchow hromadu!“ „ta lubošcž wšcho
 smješe, wšcho wěri, wšcheho so nadžija“.

Ale je nadžija? směmy rěczecž wo nadžiji psched tutym
 kaschczom pschi tajtej smjercži, kotraž srudnišcha byčž njemóže.
 To morwe czěło položimy do semje, wot semje je wjate a do
 semje so saŕo wrócži — ale ta dušcha! ta wboha dušcha. Ze
 sa nju woprawdže nadžija a hdy by jenož schtricžki nadžije bylo?
 Anješ Jesuŕ je proŕyl na swojim schižu: „Wótcže, wodaj jim,
 woni njewjedža, shto czinja!“ a na tute Jesuŕowe dobro-
 proschenje so sałožuje našcha nadžija, so s nadžiju k rowej psche-
 wodžamy našcheho semrjeteho; wón sawěscže njeje wjedžal,
 shto wón czini, jeho duch běsche sacžmity a w hlubokej nozy
 jajaty, so wjazy jaŕnje myŕlicž njemóžesche; — hdy by jaŕnje
 myŕlicž mohł, by ŕebi pschemyŕlicž dyrbjal, shto po jeho smjercži
 budže, do fajteje tyšchnoscže a srudoby tych swojich pschinješe, a
 jemu bė njemóžna wěž, so by waŕ srudžicž mohł a chžyl a fak je
 waŕ srudžil! Wón njeje wjedžal, shto czinicž — duž Jesuŕ sa